

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1255/2020
10.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Ивковић, адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд, и АД за железнички превоз путника „Србија воз“, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2185/19 од 24.09.2019. године, на седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ предлог тужиоца за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2185/19 од 24.09.2019. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1204/17 од 13.03.2019. године, у делу којим је правноснажно одбијен тужбени захтев за исплату накнаде за топли оброк и регрес, као и одлука о трошковима поступка и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење, у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1204/17 од 13.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде за топли оброк, солидарно исплате износ од 236.636,32 динара, за период од 27.06.2014. године до 31.12.2016. године, и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе наведене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате, на име неисплаћеног регреса, појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости, до исплате, ближе наведене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име увећане зараде за сменски рад солидарно исплате износ од 20.070,72 динара, са припадајућом каматом на износе ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2185/19 од 24.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу за накнаду топлог obroка и регреса, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени су поднели одговоре на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, не искаже у платној листи запослених, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању, на коме су засноване побијане одлуке тужилац је био у радном односу код првотуженог до 01.09.2015. године, од када је код друготуженог на пословима механичара. Вештак је ради утврђивања да ли је тужиоцу за спорни период обрачунат и исплаћен топли оброк и регрес констатовао, а на основу увида у обрачунски лист тужиоца, да је тужени обрачунавао и исплаћивао основну зараду тужиоцу по вредности једног радног часа, у складу са чланом 5. Анекса Колективног уговора, с тим да тужени није накнаду на име топлог obroка и регреса приказивао одвојено од основне зараде у обрачунским листама тужиоца, те је за спорни период обрачун извршио у складу са одредбама Колективног уговора туженог из 1995.године, који је био важећи 2002.године, када је последњи пут исплатио трошкове исхране и регреса одвојено од зараде и приказао у обрачунским листама исплаћене износе по тим основима. Тужени нису доставили структуру цене рада.

Нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде на име трошкова исхране у току рада, уз закључак судова да су ови трошкови тужиоцу исплаћени правилно, кроз цену рада, а према општим актима туженог.

Врховни касациони суд налази да је нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало неправилно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, прописано је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели Одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог obroка. Међутим у конкретном случају тужени у току поступка није доставио такву одлуку

суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да исту није ни донео. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име трошкова исхране у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити ни навод тужених, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени нису могли да се изјасне о њиховој висини, нити су износ накнаде за регрес и топли оброк исказали у платној листи запослених (па и тужиоца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. На основу изнетог, произлази закључак да су тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивали на штету тужиоца.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 3. ЗПП, одлучио као у изреци.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић